

AUSTRALSKÝ OVČÁK SLAVÍ VÁNOCE

Leona Tomšů

Albatros

Australský ovčák slaví Vánoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Leona Tomšů
Australský ovčák slaví Vánoce– e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

AUSTRALSKÝ OVČÁK SLAVÍ VÁNOCE

Leona Tomšů

Albatros

ČTI ZA NÁRODÁK!

První stránka – a jste v národ'áku. Každá další nás posouvá blíž k vítězství. Co vám čtení přinese? Zjistíte na www.ctizanarodak.cz. Albatros Media podporuje osvětovou nekomerční kampaň na podporu čtenářství, kterou inicioval Svaz českých knihkupců a nakladatelů.

© Leona Tomšů, 2026

Illustrations © Tereza Janýšková, 2026

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-00-08469-5

ISBN e-knihy 978-80-00-08514-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-00-08515-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-08516-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Věnováno všem, kteří věří
na vánoční zázraky*

Jak svět přikryla bílá peřina

Tušíte, jakou část dne mají psi nejraději? Samozřejmě, že ne, protože jste lidé. Člověka by to nikdy nenapadlo. A já o tom musím něco vědět, protože jsem pes, takže toho o lidech vím spoustu. Jak totiž už jistě víte, každý pes je nejlepším přítelem člověka a tím mým je Amálka, která má na nejoblíbenější část dne úplně jiný názor než já.

Psi mají totiž nejraději ráno. Čas, kdy začíná nový den a spolu s ním také přicházejí nové vůně, nové radosti a dobrodružství. Každý pes, kterého se zeptáte, vám to potvrdí, no opravdu. Zkuste se ale zeptat člověka, klidně i sami sebe, jestli máte rádi ranní vstávání. Nemáte, co? Vy lidi máte totiž jednu velkou nevýhodu... Když se ozve *crrr* z té krabičky vedle vašeho pelechu, znamená to většinou, že musíte vstávat do školy nebo do práce, a to se zkrátka nikomu nechce.

Existuje ale pár výjimek. Jednou z nich jsou dny, které moje smečka nazývá *víkend*. To se ráno neozve žádné *crrr*, takže je na mně, abych Amálku vytáhl z postele. Popravdě, ono je to na mně vlastně vždycky, protože žádné *crrr* nedokáže z Amálky stáhnout peřinu a olíz-nout jí obličej a bez toho ona zkrátka nevstane. Avšak v ty dny, kdy ráno nic necrčí, jsem já tím jediným důvo-dem, proč se moje Amálka probouzí. A když nic necrčí, Amálka nemrčí a já nekňučím, aby už konečně vyskočila na všechny čtyři tlapy. Tedy na rozdíl ode mě vlastně jen na dvě. V takové dny skočím k ní do pelechu, olíznu jí čumáček a Amálka vstává stejně radostně jako já, pro-tože oba víme, že do žádné školy nemusí, takže budeme trávit všechen čas jen spolu!

Druhou výjimkou je, když Amálka onemocní. Po-znám to, protože v takové dny nevoní po jablíčkách, ale po takových hořkých kapkách a ještě po něčem dalším, co bude asi ta samotná nemoc. A kdyby to náhodou ne-stačilo, bezpečně to poznám podle toho, že celé dny šteká jako já. Ona tomu tedy říká *kašel*, ale kdybyste to slyšeli, dali byste mi za pravdu, že to zní jako štekot. Nejhorší je, že v takové dny mi naše maminka klade na srdce, že ji vůbec nesmím budit. „Spánek léčí, Flíčku,“ zdůrazňuje,

takže většinu dne spinkám s Amálkou, abych jí s uzdravením pomohl.

A pak je tu ještě jedna výjimka, kdy se nemusí do školy. Takové dny přicházejí méně často, než bychom si přáli, ale o to větší z nich máme pokaždé radost. Tentokrát to začalo tak, že maminka otevřela dveře do našeho pokoje a prohlásila: „Amálko, Flíčku, vstávejte, přišla zpráva, že dneska odpadá škola. Školník přišel nad ránem do školy a zjistil, že kvůli velkým mrazům prasklo potrubí a neteče voda. A tak paní ředitelka vyhlásila volno a vánoční prázdniny začínají už dnes!“

Prázdniny, to je to kouzelné slovíčko, které Amálku dostane z pelíšku ještě rychleji než moje olíznutí. A tím začalo i naše zimní dobrodružství.

„Jupí!“ zavýskla Amálka, vyskočila jako čertík z krabičky a doťapkala k oknu, kde už jsem na ni čekal, abychom společně každý na jednu stranu odtáhli závěsy. Svět za oknem se během noci proměnil k nepoznání v jednu velikou bílou smršť. Ucítil jsem, jak mnou projelo nadšení od čumáčku až po ocásek, který se nekontrolovatelně zavrtěl. Vyskočil jsem na zadní a přitiskl čumák na sklo stejně jako Amálka zírající na tu bílou nádheru s otevřenou pusou. Teprve když jsem štěkl a olíznul jí tvář, se probrala z omámení, objala mě a otočila se k mamince, která nás s pobavením pozorovala ode dveří.

„Můžeme jít ven? Postavíme sněhuláka? Nebo iglú? Půjdeme sáňkovat? Prosím, prosím, prosííííí!“ upřela na maminku prosebné oči skoro stejně neodolatelně jako já.

„To víš, že ano,“ usmála se maminka, ale než jsme začali skákat radostí, dodala: „Ale ne teď.“ Amálčin úsměv náhle zvadl a já smutně zaskučel, což maminku rozesmálo. „Nemusíte se hned mračit. S tatínkem jsme vymysleli mnohem lepší plán, ale dokud nebudete převlečení, vyvenčení a nasnídaní, tak vám to neprozradíme,

takže šup šup, ať to lítá!“ tleskla packami, aby dodala svému proslovu důraz.

„Tak jo! Honem, Flíčku!“ pobídla mě nedočkavě Amálka a začala si svlékat svůj kožíšek na spaní. Zmateně jsem naklonil hlavu na stranu, protože mi nebylo jasné, co tím *honem* myslí. Vždyť já si přece kožíšek převlékat nemusím, copak na to zapomněla?

„No jasné, už vím!“ vypíslk jsem, vyběhl z pokoje a proběhl dlouhou chodbou až ke vchodovým dveřím, kde jsem stáhl z háčku svůj postroj s vodítkem. S radostným štěknutím jsem svoji výbavu složil Amálce k nohám.

„No ty jsi šikovný,“ pochválila mě, „ale já ještě potřebuju ponožky.“ *Ponožky*, to slovo jsem znal moc dobře. Zatáhl jsem za šňůrku připevněnou k šuplíku, aby se vysunul, zabořil do něj čumák a vylovil ty malé chundelaté návleky na Amálčiny tlapky.

„Děkuju, ty můj chlupáčku,“ vysloužil jsem si další pochvalu a navrch i podrbaní za ušima, načež jsme zamířili do zádveří, kde jsem k Amálce hbitě přistrčil její boty, protože lidé z nějakého záhadného důvodu nikdy nechodí ven bez nich.

Jenže Amálka je položila zpátky a prohlásila: „Dneska budu potřebovat sněhule, Flíčku.“ Vylovila ze skříně

mnohem větší boty a já opět žasnul, kolik věcí lidé potřebují, aby mohli vyjít ven za každého počasí. No, bude to chtít ještě hodně psí práce, abychom vás naučili, že život nemusí být tak složitý. Amálka se nasoukala do dalšího, tentokrát huňatějšího kožíšku, narazila si chundelatou čapku s bambulí přes uši a nakonec si ještě celou hlavu omotala dlouhou chlupatou šálou, takže jí byly vidět jen oči.

„Jsi připravený?“ zeptala se mě, když mi připnula postroj a vodítko. Štěkl jsem na souhlas, protože já byl připravený už dávno, a vyrazili jsme.

Bez rozmýšlení jsem se vyřítil ven hned poté, co jsme se běhli schody v paneláku a Amálka otevřela hlavní dveře. Můj mohutný dvojitý skok obvykle končí v místech, kde se nachází můj oblíbený travnatý plácek určený k ranímu vyvenčení. Dnes tady ale žádná tráva nebyla. Moje tlapky se celé zabořily do bílého nadýchaného sněhu a já si teprve teď po roce vzpomněl, jak je vlastně ta bílá pokrývka studená. Radostně jsem zakňučel, vyskočil a pořádně se otřepal, abych si načechral kožíšek. Sníh byl prostě skvělý!

„To je taková nádhera, že jo, Flíčku?“ zavýskla Amálka a plácla sebou na záda do sněhu kousek ode mě.

Štěkl jsem na souhlas a rozběhl se olízat sněhové vločky, které se jí rozpouštěly na obličejí. Rozesmála se a pak začala máchat svými horními tlapkami kolem sebe. Vzápětí začala divoce hýbat do stran i spodními packami, což tedy normálně nedělá. Přestal jsem ji olizovat a zmateně naklonil hlavu na stranu.

„Udělej taky andělíčka, chlupáčku,“ vyzvala mě, čímž mě jenom víc zmátla, zatímco pořád divoce máchala tlapkami ve sněhu. Poodešel jsem o pár korků zpět a zvažoval, co po mně chce, když se nakonec zvedla a ukázala na místo, kde před chvílí ležela.

„Vidíš, andělíček, a teď ty!“ zvolala a radostně se na svůj otisk ve sněhu usmívala. Amálku fakt zbožňuju, ale očividně je stále jenom pouhý člověk, a lidé jsou někdy fakt zvláštní. Rozladěně jsem zamrčel.

„Ach jo, ty mě vůbec nechápeš, co?“ povzdychla si. „Zkusíme to jinak, udělej mrtvolu!“ zavelela a přidala k tomu to obloučkové gesto horní tlapkou.

„No vidíš,“ štěkl jsem, „hned je to jasnější!“ Svalil jsem se na záda do sněhu a vystrčil tlapky do vzduchu.

„To je můj šikovný pejsek,“ pochválila mě Amálka a klekla si ke mně do sněhu. „A teď musíš dát packy na stranu,“ vzala moje přední packy do svých, natočila mě na jednu stranu a máchala mi s nimi ve sněhu podobně,

jako to předtím dělala sama. Následně to zopakovala i na druhé straně a nakonec i s mými zadními packami. Byl jsem z jejího počínání tak vyvedený z rovnováhy, že jsem se ani nezmohl na odpor.

„A je to! Vytvořil jsi sněhového andělíčka!“ zaradovala se, když si stoupala a zamrkala na mě z výšky. Vtom mě začal svědit kožíšek na hřbetu, a tak jsem vyšvihl všechny čtyři do vzduchu a drbal si záda ve studeném sněhu.

„Takhle by to taky šlo,“ smála se Amálka. „Jsi ten nejšikovnější psí andělíček!“ chválila mě. To mě zmátlo snad ještě víc než všechno její počínání předtím. Vždyť pokaždé, když si drbu hřbet doma, křičí na mě maminka s tatínkem, že *prý zatírám chlupy do koberce*. Netuším, co to znamená, ale jsem si jistý, že se jim to vůbec nelíbí. A když si drbu záda venku na trávě, vytýká mi zase Amálka, že si zašpiním kožíšek. A teď mě chválí? No vždyť to štekám pořád – lidi jsou prostě zvláštní.

Z úvah mě vytrhla sněhová bomba, která mi dopadla na bříško.

„Zásah!“ zaječela Amálka. Zrovna po mně mrskla sněhovou kouli a se smíchem se rozeběhla pryč.

„Mně neutečeš,“ štekł jsem a vystartoval za ní, když se mě pokusila trefit dalším sněhem. *Vedle!*

„Aaaaaa, pomoc, nech mě!“ ječela Amálka naoko vystrašeně, ale smála se u toho nahlas. Několika rychlými skoky jsem ji dohonil. Otočila se ke mně, ale můj vítězný chvat už neměla šanci odrazit. Postavil jsem se na zadní, opřel jí tlapy o hrudník a svalili jsme se do sněhu, až to kolem nás zavířilo, jako když vyšpláchne voda z rybníku.

Netuším, jak dlouho jsme se v tom sněhu váleli a dováděli, když jsme uslyšeli, jak k nám zdálky doléhá maminčin hlas: „Pojďte už domů, vy dva tajtrlíci! Jinak žádné překvapení nebude!“ volala na nás z okna horního patra s rozesmátým obličejem.

„Už jdeme!“ zavolali jsme s Amálkou ve stejnou chvíli zpátky, každý svým vlastním jazykem. Otřepali jsme ze sebe sněh a celí natěšení vyrazili zpátky domů. *Překvapení* totiž vždycky znamenalo, že se máme na co těšit.

Jak jsme jeli k babičce

V kuchyni už na nás oba čekala vydatná snídaně, ale než se Amálka stihla posadit ke stolu, aby se do ní pustila, maminka ji s povytaženým obočím zarazila: „No no, mladá dámo, nezapomněla jsi náhodou na něco?“

„No jo,“ zamumlala Amálka podrážděně a odšourala se do koupelny, protože se tak těšila na překvapení, že si po návratu zvenku zapomněla umýt packy.

Kdyby lidé používali k jídlu jen tlamičky jako my, nemuseli by se s takovými blbostmi vůbec zdržovat. Zatím jsem ale nepřišel na způsob, jak jim to vysvětlit.

Jenže i když se Amálka přirýtila zpátky do kuchyně s umytými packami, maminčino obočí stále neklesalo. A navíc se maminka zatvářila stejně jako Amálka, když ji schválně neposlechnu, přestože dobře vím, co po mně